

HOVRE, Frans de (Oudegem 3 april 1884 – Gentbrugge 11 november 1956).

Deed zijn humaniorastudie aan het bisschoppelijk college te Dendermonde, waar hij in contact kwam met de blauwvoeterij en de Rodenbach-verering. Wellicht ligt hier de oorsprong van de Vlaamsvoelendheid van De Hovre, zijn volksverbondenheid en de gedachte van dienstbaarheid aan zijn volk. Als seminarist studeerde De Hovre vervolgens aan het Institut supérieur de Louvain, waar hij in 1906 promoveerde tot doctor in de wijsbegeerte met het proefschrift *La didactique d'Otto Willmann* onder leiding van Désiré Mercier. Samen met G. Siméons vertaalde hij Willmanns werk in het Nederlands (1929-1935). Op 13 juni 1908 werd hij, na zijn theologiestudie aan het bisschoppelijk Grootseminarie te Gent, tot priester gewijd. In 1909 werd De Hovre benoemd als leraar te Sint-Niklaas. Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog vluchtte hij naar Engeland, waar hij meewerkte aan de organisatie van het onderwijs voor Belgische vluchtelingen, van wie hij de aalmoezenier was.

Op 19 maart 1919 volgde zijn aanstelling als onderpastoor te Gentbrugge. In hetzelfde jaar stichtte hij

samen met Alberic Decoene het *Vlaams Opvoedkundig Tijdschrift*, waarin hij gedurende 35 jaar (1919-1934) talrijke artikelen schreef en waardoor de pedagogiek in Vlaanderen een katholiek geïnspireerde geesteswetenschappelijke richting kreeg. Door zijn benoeming in 1921 als leraar opvoedkunde aan de katholieke middelbare normaalscholen te Antwerpen en Brussel werd De Hovre geconfronteerd met de, naar verluidt, lamentabele situatie waarin de onderwijzersopleiding verkeerde. Via de oprichting, op initiatief van De Hovre, van de Katholieke Hogere Instituten voor Opvoedkunde achtereenvolgens te Gent (1925), Brussel (1925), Antwerpen (1928), Hasselt (1938), Brugge (1942) en Leuven (1947) gaf men de onderwijzers de mogelijkheid om zich verder te bekwaamen in de (katholieke) pedagogiek. Het is ontegensprekelijk De Hovres verdienste geweest dat de Vlaamse onderwijzers in contact gekomen zijn met de pedagogische ideeën van befaamde buitenlanders.

LITERATUUR: M. Meganck, *Leven en werk van Kanunnik Dr. Frans De Hovre*, IV, 1965; – V. de Hasque, 'Dr. Frans De Hovre. Outstanding Belgian Pedagogue', in *Catholic Educational Review* (1930), p. 488-492; – M. Depaepe, 'Normatief-pedagogisch denken in Vlaanderen. Continuïteit en discontinuïteit in de katholieke pedagogiek sedert 1918', in *Pedagogische verhandelingen. Tijdschrift voor wijsgerige en historische pedagogiek*, jg. 10, nr. 2 (1987), p. 270-291; – 'Vlaamsch Opvoedkundig Tijdschrift, 1919-heden', in M. de Vroede (e.a.), *Bijdragen tot de geschiedenis van het pedagogisch leven in België in de 19de en 20ste eeuw*, IV, 1987, p. 445-524.

CYRIEL VERLEYEN* EN ANN VERHEYEN